

какво необикновено старание той работѣше и надъ най-бледната си роличка. Малкитѣ роли, макаръ че за нѣкои артисти сж „играчка“ и къмъ тѣхъ се отнасятъ съ пренебрежение — за Б. Андреевъ бѣха истинска „мжка“ — за тѣхъ той полагаше старанието, което полагаше и за най-първитѣ си роли.

Зрителитѣ можеха винаги да доловятъ тревожното вълнение на Б. Андреевъ, дори когато трѣбваше да каже на сцената само две думи. Колко изискано и добросъвѣстно той играеше, безъ да подценява малката си роля и безъ да се обижда, че е билъ униженъ съ нея! Затова пъкъ Б. Андреевъ бѣше обичанъ отъ всички и вдъхваше довѣрие у всѣки режисьоръ да му повѣрjava и най-отговорната роля.

Въ тия дребни ролички Б. Андреевъ растѣше и напредваше, защото въ всѣка една отъ тѣхъ разкриваше новъ миръ, нова човѣшка тайна, нова страница на душата. Въ тѣхъ той бѣше разнообразенъ и свежъ, както и въ голѣмитѣ си роли. Тая силна и непреднамѣрена любовъ къмъ сцената у Б. Андреевъ не можеше да се сравнява съ занаятчийскитѣ стремежи у други „артисти“. Тя говорѣше най-високо за истинското му призвание за актьоръ.

Много отъ малкитѣ ролички на Б. Андреевъ представляваха живи образи, които